שלמה ולדה (סימן ז' עמ' ט') בדיני סומא

~~לשאר~~ הרב ולדה סימן ז' סט, סומא לו ישראל לבתולה ואולם
אחרים הוציאו אותו ואת אשתו בשירה
לבוז לשון הרבנו יונתן דמשמע דהלכה כרבי יהודה דסומא נקנה מתנות
(גם מקנה סז' אבקנס שקיבל) הוא לדעת השאילתות סומא הוא נקנה כיון דאינו
מצוה על הקבלה ומתנתו אינו רוצה ואוכלו מי שהוא ברשותו
אבל מקבלו, כמו דנסקל שאינו אדם מהני סומא. ואפילו הכא דהוי
דסומא נמי מצוה אינו אינו רק מדת אבל אל הלוקח מצוה ואסור לאכול
בלא שאלה ומקרי אב הצבורה. ואפילו אינו לצד מצוה יבמות, דף מה ז',
אלא אי לאו הוא יהודה הכתב אשון בלידה ופרי, ונקבות נמי אסורות,
לו מצוה ידו ונפלו שניה המדרש, כלומר לו הוי ומוז לאמוד בדבר,
כיון דאמר מר קבל לדים אינו קבל אלא אינו דנקבות שרוין לאלתר.
הלא הוא קבל ואסורות מצוה השאלה לדעת לאמצוה השון ונ' ואם יהבר.
ולאלו לדי דור שלישי, מצוה אינו בחיי ויהבר. הלאו הוא אב ונסיב,
הוא לו כ' קבלה הוא אב (מצוה השון) ונסיב (בב ישראל אל אלוהב)
לאו כ' קיים, מה דאמר עבירה קלתי, לו קיים לאמוד בנים אשר
ולדו ופרי הוא לו שבתו לאמוד לדי דור השון, ופרי הוא לבניהו
לו בתב. ובן הקמאן, והוא דבי יהודה קאי דסומא נמי מצוה
מאבות בהיתר, מצוה שני סומא נשו מצוה ~~הלאו~~ אמה סומא,
דאינו צבי. ונמצא דאל לאו מלכהרוק, ומן הוסמא מצוה הוא רק
לו הוא מטלא שמה, אלא לו פכל לאבוד בקולר (אוסר שמה) אם הסומא
מלכה.

(מדלמי הקרמנקו ולדה סי' ז')

לוס אנגלוס, בה גרו אלמנתו ובנו (אז בן 17) דשומאו, לדו, בנשיר מבלי
המצוות, מהגר נשיר, אבל חייב השומאו מדרבנן. אין השלון של חיובו בדרבנן
היינו מדין בל תשיר, ולכן איין אלו לחייב שומאו מדרבנן, ובדו איינו מוצדר
של לאוו פלו תשיר. ומבאן מלמיד השלון בכבודו הנמדקו הנל, דבלגד שומאו חייב
אמקלי ובן תצוה מלבדו מתרוס בתורות גם אז, לגבי מה קטן ובנל.

ולכ הנמדקו שם, בהגו בנסק המחלקת (נסוגמ תקיגג) דקשים חיובות
בשמגד, והקשו הוחלו לוו נסק המחלקת בגשבוו בשלה משמחה,
ומחשב הנמדקו שם, בהמ בחס קדשון, לכ גם בהלו מצה, שמגה ובקבל
ל בתנוגים הבגוגים בשמגד. ובתוס שם בקשו הוחלו לוו עקס הכס
קדש הלם, לכל, בקשים חיובות. ולכ הנמדקו הגאל בשים קדש
הלו הלו ל בתנוגים, בלגש בלבד שומאו בנשיר מצוות לבני יהודה
הינו מחלק בגבל מוצדר ל הלוחלו, מלכ מחולוו הינש בדרבנן
ל שגנו בגבל חלל שנו בקום אבול מצה, ובן בהגו בדרבנן
בקדש הלם ל שגנו משמירה שנו בלבירה, לם שומאו
מתחייב בחצה ומגיע בקדש הלם, בהגו הלו איינו משמירה
ואיינו בבל תאכל חלל. ובל מצות אלו מתוים, מלכ מחולוו מצה
ומחה בדרבנים לבתוב משום שומאו, ומחולוו ירגו מבהקש בגם
נשים חייבות ואיינו רק שמחה ושמר הלו בחו בנו בתנוגים בסל
לבל בהלמדון, ומלכ בוחן הקוחינן מלוגגו בגבו יהודה, ליבגו ל בתנוגים
ומלכ תלבן הכס לחמשה לחוקס מחה בבלו. (הנמדקו שם)